

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **Z. L. s. s r. o., IČO: X**
sídlem X
zastoupené advokátem JUDr. Martinem Tocikem
sídlem Moskevská 1461/66, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2017, č. j. 41533/17/5200-11431-706012,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2017, č. j. 41533/17/5200-11431-706012, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta JUDr. Martina Tocika.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 31. 1. 2017, č. j. 412228/17/2121-50521-201012, a ze dne 31. 1. 2017, č. j. 412340/17/2121-50521-201012

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

(dále jen „dodatečné platební výměry“). Správce daně těmito dodatečnými platebními výměry, jejichž zrušení se žalobkyně taktéž domáhá, doměřil žalobkyni daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 vyšší o částku 1 636 280 Kč a uložil povinnost uhradit penále ve výši 327 256 Kč, a za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 l doměřil daň vyšší o částku 2 747 210 Kč a uložil povinnost uhradit penále ve výši 549 442 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v rámci daňové kontroly byly prověřovány obchodní transakce s p. a p. neboli l., který měla žalobkyně pořizovat od tří dodavatelů: M. P., Z. T. nebo b. c. s.r.o. (dále jen „b. c.“) a dodávat odběrateli L., s.r.o. (dále jen „společnost L.“). Současně v návaznosti na zjištěné transakce byla správcem daně prověřována správnost vykázaného základu daně s ohledem na platby přijaté od faktoringové společnosti T. a.s. Zjištěný model pohybu materiálu v řetězci spočíval v tom, že společnost L. pořídila materiál od svých dodavatelů, nejčastěji U. R., s.r.o. a E. spol. s r.o., a dodala jej M. P., Z. T., nebo b. c., kteří jej dodali žalobkyni za cenu navýšenou o minimální provizi (1,48 %, 0,50 % nebo 1,96 %), a žalobkyně ho následně za stejnou cenu prodala zpět společnosti L. Obchody probíhaly ve velmi krátkém časovém úseku, často v jeden den, přičemž materiál byl od dopravení od externích dodavatelů až do vyskladnění za účelem použití k další výrobě společností L. uskladněn v části objektu pronajaté společností L., který patřil Z. L. s., který je jednatelem a společníkem žalobkyně. Správci daně vyvstaly ohledně těchto obchodních transakcí pochybnosti o skutečné realizaci a ekonomické racionalitě celého obchodního případu.
3. Žalovaný uvedl, že je zřejmé, že především splnění podmínek pro uplatnění daňově účinných nákladů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro zdaňovací období let 2013 a 2014 (dále jen „zákon o daních z příjmů“), souvisejících s nákupem od dodavatelů M. P., Z. T. a b. c., musí být žalobkyní prokázáno způsobem vylučujícím jakékoli pochybnosti, a to nejen přesvědčivým tvrzením, ale i řádnými věrohodnými důkazy. Dále žalovaný poukázal na rozložení důkazního břemene mezi správce daně a žalobkyni.
4. Žalovaný konstatoval, že správci daně byly jako důkazy prokazující oprávněnost uplatněných nákladů za nákup zboží od výše jmenovaných dodavatelů předloženy formálně bezvadné účetní doklady, avšak tyto doklady nevyhodnotil správce daně jako dostatečný důkaz o tom, že je možné uplatněné náklady (za zdaňovací období 2013 a 2014 ve výše specifikované částce) posoudit jako náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Podle žalovaného tyto doklady pouze prokázaly formální vynaložení předmětných nákladů, nemohly však prokázat faktickou realizaci předmětu plnění, která by žalobkyni opravňovala k nakládání s majetkem, tj. k činnosti, která byla předmětem daně. Žalovaný poukázal také na skutečnost, že mezi obchodními partnery docházelo pouze k vystavení dokladů, avšak fakticky k uvedeným transakcím vůbec nedocházelo. Svědek M. P. pak popřel, že by se uvedeného obchodu vůbec účastnil, neboť uvedl, že nepřijímal a nevystavoval faktury na materiál, nepřijímal, neuskutečňoval a nepodepisoval faktury a pokladní doklady. Za důkaz toho, že nedošlo k faktické realizaci obchodů, považoval žalovaný i skutečnost, že předmětný materiál neopustil sídlo společnosti L. Jediným potvrzeným účelem transakce tak bylo vylepšení cash flow ručitele, tj. společnosti L. Žalovaný neuznal jako důkaz průběhu obchodů ani předložené nájemní smlouvy mezi pronajímatelem Z. L., IČO X, a dodavateli žalobkyně a žalobkyní, neboť tyto nájemní

smlouvy stanovovaly, že nájemné nebude účtováno.

5. Podle žalovaného za situace, kdy žalobkyně v průběhu řízení nepředložila takové důkazní prostředky, které by jednoznačně potvrzovaly realizaci zdanitelného plnění, tj. nákup materiálu od výše jmenovaných dodavatelů a následný prodej materiálu společnosti L., nelze uplatněné náklady žalobkyně posoudit jako náklady daňově účinné ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. V důsledku zpochybněné realizace obchodu s materiálem, jak byl popsán výše, snížil správce daně základ daně ve smyslu § 23 odst. 3 písm. c) bodu 1 zákona o daních z příjmů. Žalovaný má za to, že se o zdanitelný příjem jedná pouze tehdy, pokud tento příjem (výnos) pochází z činnosti nebo z nakládání s majetkem. To ostatně odpovídá koncepci daně z příjmů, tj. zdaňovat hospodářskou aktivitu, nikoliv majetkovou substanci.
6. Žalovaný uzavřel, že ve vztahu k prověřovaným transakcím v důsledku nedoložení daňové účinnosti nákladů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů byl správce daně oprávněn zvýšit základ daně žalobkyni ve zdaňovacím období roku 2013 o částku 8 868 615 Kč a ve zdaňovacím období roku 2014 o částku 16 155 382 Kč. Zároveň byl správce daně v souvislosti se zjištěnými skutečnostmi oprávněn snížit základ daně ve smyslu § 23 odst. 3 písm. c) a § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů ve zdaňovacím období roku 2013 o částku 8 868 615 Kč a ve zdaňovacím období roku 2014 o částku 16 155 368 Kč. V důsledku zjištěných plateb byl správce daně rovněž povinen ve smyslu § 18 odst. 1 a § 23 odst. 3 písm. a) zákona o daních z příjmů zvýšit základ daně ve zdaňovacím období roku 2013 o částku 8 612 187 Kč a ve zdaňovacím období roku 2014 o částku 14 458 642 Kč.
7. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí žalovaného a dodatečné platební výměry správce daně za nesprávná a nezákonná rozhodnutí, a to z následujících důvodů.
8. Podle přesvědčení žalobkyně dospěli žalovaný i správce daně na základě provedeného dokazování k nesprávnému závěru o skutkovém stavu. Žalobkyně zejména namítá, že závěry správce daně nemají v provedeném dokazování oporu.
9. Žalobkyně má jednoznačně za prokázané, že se obchody mezi ní, M. P. a společností L., a dále obchody mezi ní, společností b. c. a společností L. a konečně mezi ní, Z. T. a společností L. uskutečnily, že zboží (p. a l.) bylo dodáváno a že docházelo k úplatnému převodu vlastnického práva k předmětnému zboží. Tyto skutečnosti byly dle žalobkyně prokázány nejen listinnými důkazy, ale i doklady o provedených platbách či svědeckými výpověďmi Z. T. a M. B.
10. Argumentace správce daně a žalovaného, že obchody neprobíhaly fyzicky, že probíhaly v rámci jednoho dne, že si kupující materiál nevyzvedávali či neodvezli do vlastních skladů, není sama o sobě žádným důkazem o tom, že by se jednalo o fiktivní obchod. Takový závěr je pouhou domněnkou, která nemá oporu v provedeném dokazování. Navíc není pravdou, že by se předmětné obchody (až na některé výjimky) uskutečnily výlučně v rámci jednoho dne. Dle žalobkyně je navíc mezi podnikateli zcela běžné, že se smluvní strany dohodnou na uskladnění předmětu koupě v prostorách prodávajícího nebo jiného subjektu.
11. Žalobkyně dále uvedla, že pro uznání nároku na odpočet DPH nejsou rozhodné pouze formální náležitosti předložených a zaevidovaných dokladů, ale stav faktický. Dle § 13 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) se dodáním zboží pro účely tohoto zákona rozumí převod práva

nakládat se zbožím jako vlastník. Zúčastněné subjekty s předmětným zbožím nakládaly jako s vlastním, převáděly vlastnické právo ke zboží, a je tedy nepochybné, že k dodání zboží a uskutečnění zdanitelného plnění došlo. Není tak správný závěr správce daně, že mezi předmětnými daňovými subjekty „pouze obíhaly faktury“. Navíc žalobkyně předložila správci daně také nájemní smlouvy nebytových prostor v R., ke kterým však správce daně ani žalovaný nikterak nepřihlédl a bez dalšího odůvodnění zpochybnili jejich pravost, když uvedli, že se jedná pouze o účelově vystavěné listiny.

12. Žalobkyně dále poukázala na to, že žalovaný vyloučil žalobkyni nárok na odpočet DPH na vstupu či daňové náklady u pořízeného zboží, avšak uskutečněná zdanitelná plnění s daní z přidané hodnoty či daňové příjmy na výstupu žalobkyni ponechal, přestože k uskutečnění zdanitelných plnění musela žalobkyně použít zboží, jehož nárok na odpočet DPH na vstupu žalovaný neuznal. Nebylo tak popřeno, že by žalobkyně zboží nepořídila vůbec.
13. Žalobkyně nadto považuje napadené rozhodnutí žalovaného i dodatečné platební výměry správce daně za nepřezkoumatelná rozhodnutí, neboť obsahují jedno univerzální odůvodnění pro všechny sporné obchody.
14. Žalobkyně dále zpochybnila výpověď M. P., kterou považuje za nevěrohodnou a rozpornou. JUDr. P. odmítl, že by docházelo k předmětným obchodům, přestože faktury byly jeho jménem či na jeho účet propláceny, obchody účetně evidovány a daně z těchto obchodů přiznávány a odváděny. V tomto ohledu je podle žalobkyně irrelevantní, že dispoziční oprávnění k bankovnímu účtu JUDr. P. měl i Z. L. m. Zřízení takového oprávnění bylo zcela v gesci JUDr. P. a Z. L. m. nikdy takového oprávnění nevyužil. K odstranění nejasností ve výpovědi JUDr. P. proto žalobkyně navrhovala opakovaný výslech JUDr. P. a dále M. B. a Z. T., což správce daně odmítl, čímž dle názoru žalobkyně zatížil řízení vadou. Stejně tak bylo zásadním procesním pochybením správce daně, když odmítl provést důkaz výslechem J. S.
15. Žalobkyně také namítala, že správce daně nepochopil princip celého obchodu a provázanost plateb přijatých faktoringovými společnostmi a předmětných obchodů mezi společnostmi L., M. P., Z. T. a společností b. c. a žalobkyní. Z provedeného dokazování je zřejmé, že platby od faktoringových společností byly přijaty za faktury spojené s obchody s výše uvedenými společnostmi.
16. Žalobkyně vytýkala správci daně a žalovanému také skutečnost, že nepřihlédl k tzv. esenciálním výdajům. Správce daně vyloučil žalobkyni z daňových nákladů (ve vztahu k dani z příjmů) nákupy zboží, avšak příjmy z prodeje zboží žalobkyni ponechal. Oba správní orgány tak na výdaje za zboží zcela rezignovaly a nerespektovaly pravidla pro stanovení daně, aby uznaly žalobkyni relevantní část výdajů objektivně nutných na pořízení zboží.
17. V neposlední řadě žalobkyně namítala, že žalovaný ani správce daně nepostupovali v souladu s § 92 odst. 1 a 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), dle kterého správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.
18. Žalobkyně uzavřela, že v případě, byl-li by obchod fiktivní a neuskutečnil-li by se, nemohl by z něho logicky plynout žádný příjem. Správce daně a posléze žalovaný tak dle názoru

žalobkyně věc nesprávně právně posoudili a porušili základní zásady daňového řízení, zejména zásadu zákonnosti, přiměřenosti, zdrženlivosti, zásadu legitimního očekávání a zásadu materiální pravdy.

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout. Vzhledem k rozsáhlosti podané žaloby a taktéž i rozsáhlosti vyjádření k žalobě uvede soud jednotlivé argumenty žalobkyně a žalovaného až v části rozsudku věnované posouzení žalobních bodů.
20. Žalobkyně nepodala repliku k vyjádření žalovaného, pouze dne 18. 10. 2018 zaslala soudu k založení do spisu protokoly o výsledku svědka M. B. ze dne 12. 6. 2018, č. j. 3307666/18/2121-60562-208354, a svědkyně J. S. ze dne 12. 6. 2018, č. j. 3307749/18/2121-60562-208354. Žalobkyně poukazovala na skutečnost, že tyto svědky odmítl správce daně a žalovaný vyslechnout v rámci předchozího správního řízení, avšak ve správním řízení, které bylo skutkově totožné s nyní projednávaným řízením, již tyto osoby vyslechl. Žalobkyně má tak za to, že v jejím případě správní orgány procesně pochybily, a zasáhly tak do jejích práv. Soud vyhodnotil toto podání žalobkyně jako návrh na dokazování výše uvedenými protokoly ze dne 12. 6. 2018, neboť jimi žalobkyně chtěla prokázat skutečnosti tvrzené v žalobě, avšak z důvodu, že soud považuje skutkový stav vyplývající ze správního spisu za úplný, dokazování těmito protokoly pro nadbytečnost neprováděl.
21. Podáním ze dne 15. 5. 2019 žalobkyně navrhla provést důkaz znaleckým posudkem znaleckého ústavu Z. a. r. s. r. o., IČO X, avšak pouze s obecným sdělením, že znaleckým posudkem mají být prokázána tvrzení žalobkyně uvedená v žalobě, přičemž tato tvrzení nijak blíže nekonkretizovala. Nadto platí již výše uvedené, že soud považuje skutkový stav za dostatečně zřejmý ze správního spisu a posouzení žaloby tak závisí pouze na právním hodnocení věci. Z uvedených důvodů soud znalecký posudek pro nadbytečnost jako důkaz neprovedl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

22. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 31. 1. 2017 byly vydány dodatečné platební výměry, kterými byly žalobkyni vyměřeny daňové povinnosti specifikované v úvodu tohoto rozsudku. Odůvodnění těchto dodatečných platebních výměrů tvoří zpráva o daňové kontrole ze dne 26. 1. 2017, č. j. 269615/17/2121-60562-208354, která na 131 stranách popisuje průběh daňové kontroly, podklady, které byly kontrolovány, a jednotlivá zjištění. V kontrolní zprávě byly specifikovány a zároveň zpochybňovány vždy tři okruhy obchodních transakcí proběhlé v roce 2013, v roce 2014 a v lednu až červenci roku 2015. První okruh obchodních transakcí spočíval v nákupu p. žalobkyni od M. P. a následně v přeprodání tentýž den, ve stejném množství i ceně společnosti L., jejímž jednatelem je pan Z. L. m., s. jednatele žalobkyně. Druhý okruh obchodů spočíval v nákupu p. a p. žalobkyni od společnosti b. c. a následném přeprodání tentýž den, ve stejném množství a za stejnou cenu společnosti L. Třetí obchod byl obdobný a spočíval v nákupu p. žalobkyni od Z. T., když tento byl následně tentýž den, ve stejném množství a za stejnou cenu přefakturován na společnost L. Na základě mechanismu uvedených obchodů vyvstaly správci daně pochybnosti, zda se uvedené zaúčtované obchody s materiálem skutečně fyzicky uskutečnily a zda šlo o náklad vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, proto zaslal správce daně žalobkyni výzvu k prokázání deklarovaných skutečností. Všechny uskutečněné transakce nakonec správce daně vyhodnotil jako obchody, které se fyzicky neuskutečnily.

23. Dne 1. 3. 2017 bylo správci daně doručeno blanketní odvolání žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům, které na základě výzvy správce daně dne 31. 3. 2017 doplnila. Odvolací důvody jsou obdobné jako v úvodu rekapitulované žalobní body, proto je soud na tomto místě znovu neopakuje.
24. Dne 25. 9. 2017 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil. V úvodu napadeného rozhodnutí nejprve stručně shrnul skutkový stav, dále uvedl odvolací důvody, následně citoval dotčenou právní úpravu včetně související judikatury, na kterou uvedený skutkový stav aplikoval, a ve zbývajících částech se věnoval vypořádání odvolacích námitek. Podle žalovaného spisový materiál dokládá, že správce daně postupoval při zjišťování skutkového stavu v souladu se zákonem a dbal na úplné zjištění rozhodných skutečností ve smyslu § 92 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný poukázal na to, že nepostačuje, aby žalobkyně nesouhlasila se závěry správce daně, ale měla předložit relevantní důkazy, kterými by svá tvrzení prokázala. Žalovaný připustil, že ve zprávě o kontrole byly nesprávně označeny subjekty M. P., společnost b. c. s. r. o. a Z. T., jakožto odběratelé, ovšem jednalo se o formální chybu v psaní, když dané subjekty měly být označeny jako dodavatelé. Zároveň popis jednotlivých transakcí obdobně jako aplikovaná zákonná ustanovení přesně odpovídají postavení jednotlivých osob. Žalovaný se též vyjádřil k hodnocení svědecké výpovědi M. P. a poukázal na to, že jmenovaný jednoznačně vyjádřil, že předložené faktury obsahují QR kód, který nikdy nepoužíval, a zpochybnil tak i identitu osoby, která je mohla podepisovat a opatřovat razítkem. Žalovaný dále uvedl, že opakování svědecké výpovědi by bylo nadbytečné, neboť svědek popsal všechny skutečnosti, které se ho týkaly. V souvislosti s neprovedením svědecké výpovědi J. S. žalovaný uvedl, že jsou pochybnosti o její věrohodnosti, neboť jde o zaměstnankyni žalobkyně, přičemž podstatnější je, že shromážděné podklady nedokládající účast této svědkyně při předávání zboží nebo finančních prostředků, které byly předmětem daňové kontroly. Provedení výsledku J. S. by bylo nadbytečné i proto, že o její obchodní spolupráci vypovídal již svědek Z. T. a M. P. Žalovaný se vyjádřil i k předloženým nájemním smlouvám o nájmu nebytových prostor, ve kterých mělo být prodávané zboží skladováno.
25. Žalovaný souhlasil s žalobkyní, že je při obchodování s různými komoditami běžné skladovat na jednom místě zboží, které průběžně mění své majitele. V dané věci však bylo zboží pouze formálně (dokladově) převáděno mezi jednotlivými obchodními partnery, neboť již při jeho prodeji bylo předem dohodnuto, že se obchodované zboží vrátí (resp. bude znovu prodáno) původnímu majiteli, tj. společnosti L. Podle závěrů žalovaného neodpovídaly prověřované obchodní transakce podmínkám, které jsou typické v běžném obchodním prostředí mezi subjekty, jejichž hlavní snahou je dosahování zisků ze své podnikatelské činnosti. Zkoumané ekonomické chování, které žalovaný vyhodnotil jako nestandardní, bylo umožněno především personálním propojením jednatele žalobkyně a společnosti dalšího odběratele a spoluprací dalších osob. Žalovaný uvedl, že fiktivnost a formálnost uvedených obchodních případů potvrdili i někteří obchodní partneři.
26. Žalovaný také nesouhlasil s tím, že by započítání marže k jednotlivým transakcím automaticky znamenalo, že se uvedené obchody uskutečnily, neboť žalovaný vyhodnotil jako ekonomicky iracionální postup, při kterém daňový subjekt prodá a následně totéž zboží po navýšení ceny o vzniklou marži znovu nakoupí, aniž by z tohoto postupu měl jakýkoli ekonomický přínos. Jako nevěrohodný vyhodnotil žalovaný argument, že mělo

dojít tímto postupem k čerpání krátkodobých úvěrů od faktoringové společnosti, neboť při tomto postupu by nebylo nutné tento materiál znovu přeprodat žalobkyni.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

27. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
28. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně i žalovaný vyjádřili souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání na základě výzvy soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nenařizoval jednání ani za účelem dokazování, neboť důkazy navržené žalobkyní shledal nadbytečnými. Veškeré podstatné skutečnosti nezbytné pro rozhodnutí ve věci samé vyplývají ze správního spisu, kterým se v rámci soudního řízení správního dokazování neprovádí.

Posouzení žalobních bodů

29. Podle § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů platí, že „[p]ředmětem daně jsou příjmy z veškeré činnosti a z nakládání s veškerým majetkem, není-li dále stanoveno jinak.“
30. Podle § 23 zákona o daních z příjmů „[z]ákladem daně je rozdíl, o který příjmy, s výjimkou příjmů, které nejsou předmětem daně, a příjmů osvobozených od daně, převyšují výdaje (náklady), a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období; rozdíl se upraví podle tohoto zákona.“
31. Podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů platí, že „[v]ýdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem některé účetní operace kompenzovaně, posuzují se náklady, jejichž užitelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.“
32. Pro posouzení důvodnosti žaloby je nejprve nutné vyhodnotit, zda výdaje žalobkyně za obchody popsané výše splňují podmínky § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů, a zda si tak mohla žalobkyně tyto výdaje v souladu s tímto ustanovením odečíst.
33. Žalobkyně předně nesouhlasila se závěrem správce daně a žalovaného, že byly uvedené obchody pouze fiktivní. Dle žalobkyně bylo prokázáno, že se obchody uskutečnily, zboží bylo dodáváno a došlo k úplatnému převodu vlastnického práva k předmětnému zboží. Žalobkyně také upozornila na marži, která byla v souvislosti s uvedenými obchody vykazována a na kterou žalovaný odkazoval, čímž bylo podle žalobkyně prokázáno, že uvedené obchody probíhaly za účelem zisku. Žalobkyně dále namítala, že již v průběhu daňové kontroly vysvětlila ekonomické důvody provedených obchodů, jimiž byla možnost společnosti L. postoupit pohledávky faktoringovým společnostem, a získat tak krátkodobý provozní kapitál.
34. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na hodnocení obchodů, které uvedl v napadeném rozhodnutí, tedy že mezi jednotlivými obchodními partnery docházelo pouze k vystavení

dokladů, přičemž předmětné transakce nebyly fakticky realizovány. Zároveň žalovaný zopakoval i tvrzení o ekonomické neopodstatněnosti případných obchodů, tj. že z uvedených obchodů neplynul pro žalobkyni žádný zisk, šlo tak o ekonomicky iracionální jednání.

35. Mezi žalobkyní a žalovaným je tak v první řadě sporné, zda dotčené obchodní transakce vůbec proběhly a dále i hodnocení ekonomické racionality těchto obchodů.
36. Nejprve je třeba vyjasnit obsah pojmů *výdaj*, *daňově uznatelný výdaj* (*daňový výdaj*) a *fiktivní obchod*.
37. Dle komentářové literatury (Pelc, V.: Zákon o daních z příjmů. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, 1403 s.) k § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů se uvádí, že „[p]o pojem *výdaj* chápeme především peněžní či naturální výdaj směřující mimo vlastní hospodaření poplatníka (zaplacené zboží, služby třetím osobám apod.).“ Daňový výdaj pak dle téže literatury znamená „převod daňové zátěže na státní rozpočet, a tím zprostředkovaně na ostatní daňové poplatníky.“ Aby si mohl konkrétní poplatník o prokázané výdaje snížit daňový základ, musí jít dle výkladu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 79/2010 – 98, o výdaje, které poplatník: „1) skutečně vynaložil, 2) vynaložil v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, 3) vynaložil v daném zdaňovacím období, 4) o nichž tak stanoví zákon.“ Pojem *fiktivní obchod* je pak třeba chápat jako opak pojmu *daňový výdaj*, resp. jako jednu z forem daňově neúčinného výdaje. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2004, č. j. 2 Afs 44/2003–73, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[p]rokázat výdaje na dosažení příjmů je povinností daňového subjektu, když povinností správce daně je dbát na úplné zjištění rozhodných skutečností. Pro zjištění, zda daňový subjekt vynaložil určitý výdaj za účelem zajištění, dosažení a udržení příjmů, a zda jde tedy o výdaj daňový, či zda se jedná o fiktivní obchod, musí finanční orgán zhodnotit všechny shromážděné skutkové podklady v souladu s § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků a zásadami formální logiky.“
38. Z uvedeného je tak patrné, že pojem výdaj je nutné chápat jako reálné vynaložení prostředků na pořízení konkrétního zboží nebo služeb. Aby šlo o výdaj, který má účinky ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, musí splňovat určité kvalitativní znaky, tj. musí jít o výdaj vynaložený ekonomicky racionálním způsobem. Správce daně tak je povinen hodnotit, poté, co je prokázáno, že subjekt daně výdaj učinil, jeho kvalitativní stránku, tj. smysl a účel takto vynaloženého výdaje. Pakliže správce daně a žalovaný hodnotili výdaje vůči obchodním partnerům žalobkyně jako fiktivní obchody, jde o kvalitativní hodnocení reálně vzniklých výdajů, tj. bylo prokázáno, že žalobkyni konkrétní výdaje vznikly, nicméně podle správce daně a žalovaného nebylo prokázáno, že by tyto výdaje byly daňově účinné. Zároveň soud poukazuje na to, že se týmiž obchody mezi žalobkyní a jejími obchodními partnery zabýval v rozsudku ze dne 30. 5. 2019, č. j. 48 Af 41/2017–57, v němž dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že se jednalo o fiktivní obchody. Uvedené závěry však byly vztaženy k právní úpravě v zákoně č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a proto je bez dalšího nelze převztít i do odůvodnění tohoto rozsudku.
39. V projednávané věci je tak třeba vyhodnotit, zda provedené obchody byly ekonomicky racionální ve smyslu, jak tento pojem již v minulosti vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 Afs 35/2007–108: „[J]estliže tedy ustanovení § 18 odst. 1 zákona o daních z příjmů stanoví, že předmětem daně z příjmů právnických osob jsou příjmy

z veškeré jejich činnosti a z nakládání s veškerým jejich majetkem, má tím na mysli takovou činnost a takové nakládání s majetkem, které sleduje racionální účel, které tedy není samoúčelné, resp. jehož jediným smyslem není právě snížení daňové povinnosti cestou obcházení daňových zákonů. Je tedy třeba pečlivě rozlišovat situaci, kdy daňový subjekt volí z různých do úvahy přicházejících alternativ, které mají svůj samostatný smysl, tu, která je pro něho daňově nejvýhodnější, což je legitimní, právem aprobovaný postup, od situace, kdy právě jediným smyslem dané činnosti či transakce je získání nelegitimního daňového zvýhodnění. Ve druhém případě se jedná, jak vyplývá z uvedeného rozsudku, o chování zákonem jen zdánlivě dovolené, které má však ve skutečnosti povahu chování protiprávního, a může za určitých okolností nabýt povahy zneužití veřejného subjektivního práva daňového subjektu, jemuž soudy ve správním soudnictví nemohou poskytovat ochranu. Tento obecný princip, formulovaný ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu, jenž úspěšně prošel testem ústavnosti (usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. III. ÚS 374/06), má své vyjádření i v zákoně o daních z příjmů, a mimo jiné v ust. § 23 odst. 10 tohoto zákona, podle něhož se pro zjištění daně vychází, až na zákonem stanovené výjimky, z účetnictví vedeného podle účetních předpisů, pokud ovšem nedochází ke krácení daně jiným způsobem. Je tedy třeba rozlišovat rovinu formální, zachycenou právě v účetnictví, od roviny faktické, v níž je třeba sledovat mimo jiné pravý smysl a účel aktivit, k nimž se váží příjmy a výdaje daňového subjektu.“

40. Žalobkyně již v průběhu daňové kontroly uváděla, že účelem realizovaných obchodů bylo vytvořit pohledávky, které by mohly být postoupeny faktoringovým společností a zajistit tak financování jednoho ze zúčastněných subjektů (společnosti L.), který byl obchodním partnerem žalobkyně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 132/2008-82, konstatoval, že je „podstatné, aby mezi výdaji (náklady) a očekávanými příjmy existoval přímý a bezprostřední vztah (nutně však již nikoli přímá úměra); v opačném případě se pojmově nemůže jednat o výdaje vynaložené na dosažení, udržení či zajištění příjmů. Zmíněná bezprostřední souvislost znamená, že bez vynaložení uvedených nákladů by podnikatel očekávané příjmy vůbec nezískal či ani neměl možnost získat. Nutno je tedy vždy zvážit, zda faktický výdaj buď přinese příjem (zisk), nebo jej do budoucna zajistí, nebo alespoň napomůže již dosažené příjmy dřívější činností daňovému subjektu držet.“
41. Pro daňovou uznatelnost vynaložených nákladů tak není nezbytné, aby mezi příjmy žalobkyně a náklady, které na jejich dosažení (udržení, zajištění) vynaložila, existovala přímá úměra, nicméně je nutné posoudit, zda lze jako daňově uznatelný výdaj akceptovat výdaj, kterým byla fakticky poskytována podpora obchodnímu partnerovi. To že mohou být jako ekonomicky racionální akceptovány i výdaje, které mají primární dopad do činnosti třetího subjektu, naznačil již Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 132/2008 – 82, v němž se zabýval situací, kdy daňový subjekt převzal dluh za jinou právnickou osobu, neboť byl motivován oddlužením této právnické osoby, aby mohly společně vytvořit podnikatelský záměr, a to obchodně administrativní centrum. Nejvyšší správní soud v dané věci konstatoval, že „[v] daném případě je evidentní, že náklad (úroky z úvěru a poplatky za finanční služby) sám o sobě není nákladem vynaloženým na přímé dosažení příjmů – takovými příjmy by byla například nějaká kompenzační plnění od společnosti, jejíž dluh by byl daným úvěrem žalobcem uhrazen. Takový příjem skutečně žalobce neobdržel. Jiná je však otázka, zda náklad na obstarání úvěru za účelem úhrady dluhu jiné společnosti a odbřemenění nemovitostí, jež později sloužily v majetku žalobce jako zdroj příjmů z pronájmu, nebyl nákladem k zajištění žalobcových příjmů. Jak je ze spisu zřejmé, a jak ostatně správně uzavřel krajský soud, touto otázkou se finanční orgány dostatečně nezabývaly, veškerá jejich argumentace byla totiž založena pouze na tvrzení, že žalobce neměl žádných

příjmů či protiplnění od společnosti O. s., a. s. v likvidaci, za to, že za ni uhradil dluh, který měla u K. banky, a.s. S tímto závěrem však žalobce nijak nepolemizuje, naopak ho potvrzuje a od samého počátku zcela konzistentně tvrdí, že zmíněný náklad je daňově uznatelný právě proto, že sloužil k zajištění jeho příjmu, neboť podmínkou pro nabytí nemovitostí vkladem do jeho základního jmění byla skutečnost, že žalobce splatí dluh společnosti O. s., a. s. (úvěr od společnosti K. banky, a. s., který byl jištěn zástavou nemovitostí společnosti S., a. s. Z.) a ačkoliv tedy z jeho právního úkonu v té době profitoval jiný subjekt, jednalo se o daňový náklad, protože již v té době žalobce důvodně očekával tomu odpovídající příjmy z pronájmu zmíněných nemovitostí.“

42. *Žalobkyně nesouhlasí se závěry správce daně o pouhé fiktivnosti daných obchodů, jelikož neprobíhaly fyzicky, probíhaly pouze v rámci jednoho dne a kupující si materiál nevyzvedávali či neodvezli do vlastních skladů. Zároveň žalobkyně nesouhlasí s tvrzením, že nebyly uvedené obchody prováděny za účelem zisku. Žalobkyně upozornila na to, že již v průběhu daňové kontroly vysvětlovala ekonomické důvody na straně společnosti L., přičemž těmito důvody byla snaha postoupit vzniklé pohledávky na faktoringové společnosti a získat krátkodobý provozní kapitál. Toto její tvrzení lze potvrdit odkazem na str. 11 zprávy o daňové kontrole, ve které je citováno z protokolu o jednání mezi správcem daně, jednatelem společnosti L., Z. L. m., a jednatelem žalobkyně, Z. L. s., a ve kterém bylo uvedeno, že „dle daňového subjektu celý systém byl provozován pouze z toho důvodu, aby mohl ručitel „čerpat“ krátkodobé úvěry od faktoringové společnosti, která odkupovala pohledávky ručitele za osobou JUDr. P. a vyplácela prostředky ručiteli ponížené o svou provizi. Ve zmíněném a dokladovaném trojúhelníku pak neobíhalo zboží a byl vytvořen pouze za účelem vylepšení cash flow ručitele, který při skutečném dodávání výrobků musel strpět dlouhé splatnosti faktur, které by mu znemožňovaly výrobní činnost.“ V souvislosti se vzájemným přeprodejem materiálu pak správce daně na str. 16 zprávy o daňové kontrole uvádí, že „[d]ále daňový subjekt ve svém Vyjádření na výzvu čj. 4191472/16/60561 uvádí, že materiál byl uhrazen. Správce daně si v rámci daňové kontroly ověřil, že mezi uvedenými subjekty za předmětný materiál skutečně platby probíhaly. Zároveň však správce daně zjistil, že platby za tento materiál mezi společnostmi Z. L. spol. s r. o. a M. P. probíhaly v hotovosti a že jménem JUDr. P. byly hrazeny závazky faktoringové společnosti T. a. s., K., P., DIČ: X vkladem na účet.“ Ovšem správce daně v závěru zprávy o daňové kontrole na str. 81 uvedl, že „[s]právce daně posoudil výše uvedené vyjádření i vyjádření předešlá, všechny předložené důkazní prostředky a zjištěné skutečnosti a vyhodnotil výše uvedený obchod s předmětným materiálem jako fyzicky neuskutečněný (vyhodnocení podrobně popsáno ve stanovisku a závěru správce daně v bodě 1). Mezi jednotlivými subjekty obíhaly pouze faktury, zatímco materiál byl po celou dobu uskladněn ve skladu společnosti L. s. r. o. Vzhledem k faktickému neuskutečnění obchodu s předmětným materiálem správcem daně není známo, za jaké obchody byly tyto platby mezi daňovým subjektem, společností L. s.r.o. a fyzickou osobou M. P. realizovány.“*
43. *Správce daně očividně posuzoval provedené obchody podle běžného účelu, za kterým se zboží prodává, tj. za účelem poskytnutí zboží kupujícímu a přijetí odpovídající platby. Ovšem z hlediska aplikace zákona o daních z příjmů je vhodnější se zabývat tím, zda je konkrétní výdaj daňově uznatelným výdajem (daňovým výdajem), než tím, zda je fiktivním obchodem, což je pojem přílehlavější v souvislosti s aplikací zákona o DPH. Ačkoli lze konstatovat, že fiktivní obchod není daňově uznatelný výdaj, nemůže jít o řádné odůvodnění, absentuje-li úvaha, proč není konkrétní výdaj daňově uznatelný. Správní orgány se tak měly zabývat zhodnocením zjištěného skutkového stavu a definičních znaků daňově uznatelných výdajů. Navíc bylo dostatečně prokázáno, že daňové subjekty čerpaly*

krátkodobé půjčky od faktoringových společností, a žalobkyně od počátku uváděla, že jsou obchody realizovány za účelem čerpání krátkodobých půjček. Za takto zjištěného skutkového stavu pak postrádá smysl hodnotit realizaci těchto obchodů běžným účelem, za kterým společností obchodují, tj. za účelem získání (bezprostředního) zisku z prodaného zboží.

44. Ačkoli žalovaný opakovaně ve skutkových zjištěních uvedl, že byly pohledávky vzniklé z přezkoumávaných obchodů postoupeny faktoringovým společností (subjektům odlišným od subjektů zapojených do přeprodávání materiálu), které je proplatily, a ačkoli byl žalovaný srozuměn s tím, že účelem přezkoumávaných obchodů bylo zajištění plateb od faktoringových společností, realizované obchody z hlediska tohoto účelu nezhodnotil a nezabýval se tím, zda lze obchody realizované za účelem čerpání krátkodobých půjček považovat za ekonomicky racionální. Závěry žalovaného neodpovídají skutkovému stavu, který ze správního spisu vyplývá. Navíc, jak upozornila i žalobkyně, žalovaný v souvislosti s existencí daňově uznatelných výdajů konstatoval, že byly uvedené obchody pouze fiktivní, ale v souvislosti s příjmy žalobkyně zcela v rozporu s tímto závěrem uvedl, že „*pohledávky vzniklé na základě vystavených faktur byly v roce 2013 a 2014 odkoupeny (resp. postoupeny) faktoringovou společností T. a. s., DIČ: X. Tyto zobchodované pohledávky **reálně vznikly** (zvýrazněno soudem – pozn. soudu) a jejich existence nebyla žádnou smluvní stranou zpochybněna. Faktoringová společnost vyplácela daňovému subjektu finanční prostředky, které odpovídaly výši fakturované částky snížené o vlastní provizi.*“ Žalovaný tak na jedné straně odmítá existenci daňově uznatelného výdaje z této obchodu, z něhož dovozuje existenci daňového příjmu žalobkyně.
45. Žalovaný pochybil, když v rozporu se zjištěným skutkovým stavem vyhodnotil přezkoumávané obchody jako fiktivní, resp. jako daňově neuznatelné výdaje, ačkoli bylo prokázáno, že žalobkyně výdaje za uvedené obchody skutečně vynaložila a ačkoli žalovaného seznámila s účelem, po který tyto obchody realizovala. Správce daně, resp. žalovaný byl povinen zhodnotit, zda lze považovat účel realizovaných obchodů, tj. vytvoření pohledávek pro čerpání krátkodobých úvěrů od faktoringových společností, za ekonomicky racionální výdaj ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalobní bod týkající se hodnocení daňové uznatelnosti výdajů spojených s výše popsány obchody je důvodný.
46. Naopak není důvodný žalobní bod, v němž žalobkyně namítala vady řízení z důvodu neprovedení důkazu výsledkem svědkyně J. S. Podle § 92 odst. 2 daňového řádu platí, že „[s]právce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.“ Podle § 92 odst. 6 daňového řádu dále platí, že „[n]avrhuje-li v řízení účast třetí osoby daňový subjekt, je povinen současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účast této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti. Není-li návrhu vyhověno, správce daně o tom vyrozumí daňový subjekt s uvedením důvodu.“
47. Z výše uvedeného vyplývá, že správce daně je povinen zjistit skutkový stav co nejúplněji, tj. tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Zároveň není správce daně povinen vyhovět každému návrhu na provedení dokazování (výslechu svědka), který subjekt daně učiní. Správce daně, resp. žalovaný je ovšem povinen řádně odůvodnit, proč takovému návrhu nevyhověl a s tímto odůvodněním subjekt daně seznámit.

48. Žalobkyně namítá, že správce daně odmítl výslech této svědkyně z důvodu její nevěrohodnosti, poněvadž byla zaměstnankyní žalobkyně. Toto tvrzení však nemá oporu v napadeném rozhodnutí, ve kterém žalovaný uvedl, že tato svědkyně nebyla vyslechnuta také z důvodu toho, že shromážděné podklady nedokládají účast svědkyně při předávání zboží nebo finančních prostředků, které byly předmětem daňové kontroly. Svědecká výpověď by tak byla nadbytečná. Z uvedeného odůvodnění neprovedení výslechu navržené svědkyně jsou dle soudu dostatečně patrné důvody, které nespočívají pouze v údajném hodnocení věrohodnosti této svědkyně, ale zejména spočívají v tom, že se svědkyně neúčastnila obchodů, resp. nebyla přítomna předávání zboží nebo finančních prostředků, které byly předmětem daňové kontroly, a nemohla by tak bezprostředně svědčit o okolnostech těchto obchodů a finančních transakcí.
49. Nedůvodný je i žalobní bod, ve kterém žalobkyně namítala vady řízení z důvodu neprovedení opakovaného výslechu M. P., M. B. a Z. T. Žalobkyně měla za to, že opakovaným výslechem mohly být odstraněny pochybnosti ohledně existence či neexistence nájemních smluv či rozpory zjištěné ve výpovědi M. P. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve poukázal na to, že žalobkyně měla možnost účastnit se výslechu svědků a klást jim dotazy, avšak těchto práv nevyužila. Dále žalovaný uvedl, že svědeckou výpovědí byly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti, a jejich opakování by tak bylo nadbytečné. Žalobkyně v žalobě zároveň nenavrhuje provedení jiných důkazů, kterými by chtěla vyvrátit skutečnosti zjištěné ze svědeckých výpovědí. Žalobkyně ostatně ani neuvádí, co přesně by chtěla opakováním svědeckých výpovědí prokázat, pouze obecně odkazuje na možné rozpory zejména ve výpovědi M. P. Za tohoto skutkového stavu žalovaný nepochybil, když nepřistoupil k opakování provedených svědeckých výpovědí, neboť měl skutkový stav za dostatečně zjištěný, a žalobkyně nepředestřela konkrétní skutečnosti, které chtěla prokázat. Pouze obecně zpochybnila informace zjištěné ze svědeckých výpovědí.
50. Jako nedůvodný vyhodnotil soud i žalobní bod, ve kterém žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu opakování odůvodnění u všech přezkoumávaných obchodů. Za situace, kdy správní orgány přezkoumávají typově obdobný skutkový stav, a navíc u týchž daňových subjektů, a vyvodí ze zjištěného skutkového stavu jeden právní závěr, není vadou řízení, že tento právní názor opakují ve více rozhodnutích, a to v případě, že přezkoumávaný případ nevykazuje podstatné odlišnosti od zjištěného skutkového stavu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

51. Soud s ohledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
52. V dalším řízení se žalovaný bude muset zabývat otázkou, zda vynaložené výdaje mohly souviset s budoucím dosažením daňových příjmů žalobkyní, či zda alespoň žalobkyně mohla jejich dosažení reálně očekávat, a to v kontextu účelu těchto transakcí nastíněného žalobkyní v průběhu daňového řízení.
53. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu

zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada daně z přidané hodnoty. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobkyně provedl v řízení dva úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsání žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tj. 600 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů žalobkyně též náhrada této daně, kterou je zástupce žalobkyně povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % z částky 6 800 Kč, tedy 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 29. ledna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

